

[Kirkeministeren.]

med en vis ret kan kalde den kristelige, frie kulturkreds, hengiver os til al den pessimisme, sådan som man gør på så mange hold, både i folk og i kirke. Hvorfor fremhæver vi altid kun mangler og svagheder i stedet for at leve ud af glæde, glæden ved vort frie folkestyre, glæden ved folkekirken, ved evangeliet, vi, der ved noget — i al skrøbelighed — om, hvad evangeliet er? Vi må være ærlige, folkekirken må være ærlig overfor sig selv. Det kan aldrig være anderledes, end at vi i vor tålsomme folkekirke må have en, om jeg så må sige, stor teologisk spændvidde. Nogle vil sige, at der er tale om retninger; det ærede medlem brugte vendingen: to religioner; det var det ærede medlem, der brugte den formulering, og ikke mig. Det kan jo udtrykkes på forskellig vis. Jeg føjede til, at han antagelig derved tænkte på det, man kunne kalde næstekærlighedens religion overfor åbenbaringsteologien. Men som sagt, det kan siges på mange forskellige måder. Hvor det drejer sig om åndelige spørgsmål, kan der ikke måles og vejes. Afgørende er alene, at grundlaget for vor folkekirke er evangelisk-luthersk. Indadtil og udadtil må vi så føre „åndernes krige“ efter vor bedste tro og overbevisning; vi ved jo, at forkyndelsen har mange forskellige nuancer. Een præst forkynder en genuin kristentro, en anden, hvad vi måske kunne kalde en mere udvandet humanistisk kristendom. Evangeliet er lagt i menneskemund — og det skal nok klare sig alligevel.

Det ærede medlem sagde, at han skammede sig ikke over sin ængstelse. Nej, hvorfor dog det? Alle, for hvem folkekirken betyder noget, kan vist forsåvidt forstå og dele denne ængstelse; men vi har ikke lov at synke ned i den. Kirken bliver mere og mere isoleret, folkemasserne går udenom den — lad mig parentetisk sige, at det var nu aldrig, op gennem historien, de store folkemasser, der flokkedes dér, hvor ordet lød i sin renhed — den vanemæssige tilknytning til kirken slippes mere og mere; alt dette sagde det ærede medlem, og han kan have al mulig ret. Men at det er helt fantastisk, som det ærede medlem udtrykte sig, overfor denne pessimisme at fremhæve det almindelige præstedømmes ansvar og

opgave, begriber jeg simpelthen ikke. Skulle jeg have sagt det kristne almindelige præstedømme? Jeg mente ellers, at udtrykket var et centralt luthersk begreb og i sig selv kristeligt. Klippes for mange mennesker den vanemæssige tilknytning til kirken over, hvor ligger da skylden? Vel hos kirkens egne folk. Og så er der kun eet at gøre for den, for hvem kirken betyder noget: at søge at finde nye veje til folket, bryde gamle vaner — man kunne måske sige det på den måde: komme evangeliets stadig lige nye vin på nye læderflasker. Derfor mit Bonhoeffercitater forleden dag.

Og så endnu eet. Det forbløffede mig mere, end jeg næsten kan give udtryk for, at det ærede medlem sagde, at hvis jeg ville smile ad ham, tog han gerne imod det. Intet var mig fjernere, det tør jeg sige med ærlighed. Jeg begriber ikke, at mine ord kunne give den reaktion — og jeg beklager, at de gjorde det. Jeg talte alvorligt om et anliggende, som jeg ved er lige så væsentligt for det ærede medlem som for mig, og jeg havde håbet, han ganske anderledes havde forstået mig.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Det ærede medlem hr. Weikop var ikke tilfreds med min redegørelse for aftalen om uniformssyningen, og det beklager jeg, selvom det ikke er helt nyt for mig, at det ærede medlem ikke er tilfreds med mig. Jeg havde i forbindelse med hele dette spørgsmål indkaldt parterne til et møde i handelsministeriet på mandag, men mødet er nu blevet affyst, idet jeg har fået oplyst, at parterne selv vil tage spørgsmålet op i forbindelse med de kommende overenskomstforhandlinger.

Undervisningsministeren (Bomholt): Efter min redegørelse i det høje ting forleden for gymnasiesituationen gjorde det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen opmærksom på, at jeg i min redegørelse ikke var gået direkte ind på hans udtalelser om Aarhus gymnasium den 9. december (tidenden sp. 1889 ff.), hvori det ærede medlem uddyber det spørgsmål, som var blevet rejst af det ærede medlem hr. Peter Jørgensen. Jeg takker det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen for hans udtalelser. Jeg havde det ærede medlem i tankerne rent sagligt, idet jeg tog de af det